

De Tao van Passie

In de oude wereld geloofden mensen
dat passie betekende
dat men altijd harder moest rennen.

Dus vulden zij hun dagen met:
ambitie,
drang,
doelen
en verlangen.

Maar hoe harder zij joegen,
hoe sneller hun vuur veranderde in uitputting.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Wat is ware passie?"

De meester bracht hem naar een smid
die rustig een zwaard smeedde.

Geen haast.
Geen onrust.
Alleen volledige aandacht.

De leerling keek verbaasd.

"Maar hij werkt helemaal niet fanatiek."

De meester glimlachte zacht.

"Dat komt omdat vuur niet hetzelfde is als chaos."

Daarna liepen zij langs een drukke stad
waar mensen schreeuwden over:
succes,
prestaties,
status
en groei.

Iedereen leek gedreven.
Maar bijna niemand leek werkelijk levend.

"Waarom voelen zij zich zo leeg?" vroeg de leerling.

De meester antwoordde:

"Omdat veel mensen passie verwarren
met voortdurende opwindning."

Hij wees naar de zon
die zonder lawaai de wereld verwarmde.

"Ware passie hoeft niet te schreeuwen."

De leerling werd stil.

"En hoe herkent een mens echte passie?"

De meester keek rustig naar zijn handen.

"Wanneer iets je energie geeft
terwijl je het doet,
in plaats van je langzaam leeg te trekken."

De wind bewoog zacht door de bomen.

Toen sprak de meester:

"Passie die door ego wordt bestuurd
brandt een mens op.
Maar passie die verbonden is met bewustzijn
wordt een vuur
dat licht geeft zonder te vernietigen."

